

[Udenrigsministeren.]

en præmie til de lande, som siden krigen har reduceret deres rustninger mindst; det ville betyde, at de stater, som har formindsket deres rustninger forholdsvist lidt, stadig ville kunne bevare meget store væbnede styrker, medens de lande, der har foretaget store reduktioner i deres militære apparat, ville risikere at komme ned på et så lavt niveau, at forholdet ville blive urimeligt og få den virkning, at disse sidste lande måske ikke engang ville være i stand til at opfylde deres internationale forpligtelser efter pagten og heller ikke ville kunne hævde deres egen nationale sikkerhed på forsvarlig måde. Den sovjetrussiske resolution anbefalede ganske vist at forbyde atombomben, men den foreslog ikke samtidig en effektiv international kontrol med, at alle lande skulle afskaffe dette våben. Man ved, at De Forenede Stater har atomvåben, andre lande har det måske også, men uden en virkelig effektiv kontrol ville det ikke kunne konstateres, og Sovjetunionens forslag gik ud på, at kontrollen skulle foretages indenfor sikkerhedsrådets rammer, d. v. s. at en af stormagterne gennem sin veto kunne forhindre gennemførelsen af en virkelig effektiv kontrol.

Den danske delegation stemte imod dette forslag, for det første fordi Sovjetunionen havde nægtet at give et internationalt kontrolorgan virkelig myndighed til at kontrollere atomenergiens anvendelse, d. v. s. både kontrol med produktionen af råstofferne, som er nødvendige til fremstillingen af atomenergien, og kontrol med råstoffernes anvendelse i de forskellige lande. Men dernæst stemte den danske delegation imod, fordi Sovjetunionen krævede kontrollen lagt under sikkerhedsrådet med den følge, jeg netop nævnte, og fordi meningen efter forslaget var, at de eksisterende atombomber skulle ødelægges straks efter den foreslåede konventions ikrafttræden, uden at man havde sikkerhed for, at de kontrolorganer, der var omtalt i et andet konventionsforslag, var blevet oprettet og havde haft lejlighed til at foretage de nødvendige kontrollerende undersøgelser i de forskellige lande.

Derimod stemte den danske delegation for en anden resolution, som Canada havde foreslået, og som blev vedtaget med 41 stemmer imod 6. Denne resolution godkender det grundlag, som atomenergikommissionen havde opstillet som nødvendigt for at tilvejebringe en effektiv kontrol med atomenergien for på den måde at sikre, at den

ikke blev brugt til rustninger, men til fredelige formål. I resolutionen udtrykker man sin bekymring over, at arbejdet i atomenergikommissionen er gået i stå, og beklager, at enighed ikke har kunnet opnås. Endvidere opfordrer resolutionen de faste medlemmer af atomenergikommissionen, d. v. s. de 5 stormagter og Canada, til i fællesskab at undersøge, om der kan skabes enighed om en virkelig effektiv international kontrol, og i den forbindelse opfordrer resolutionen atomenergikommissionen til at genoptage sit arbejde og søge at finde frem til praktiske forslag.

Man kan i korthed sige, at den resolution, som den danske delegation stemte for, gik ud på, på en langt mere realistisk og effektiv måde end i det sovjetrussiske forslag, at sikre nedrustningen, herunder atombombens afskaffelse, og på at gennemføre en virkelig effektiv international kontrol både med rustningerne og med anvendelsen af atomenergien.

Det ærede medlem hr. Mogens Fog spurgte, hvorledes Danmarks stilling ville være, dersom et af deltagerlandene i den foreslåede atlantiske traktat begyndte angrebskrig.

Må jeg først derom sige, at selve tanken kom mig overraskende, idet jeg troede, at det med tilstrækkelig tydelighed var sagt, at enhver tanke om, at Atlanterhavspagten skulle danne basis for angreb, enhver forestilling om, at et af de deltagende lande skulle begynde en angrebskrig, er aldeles fjern fra virkeligheden. Jeg må henvise det ærede medlem til traktatens indledning, hvor dens ikke-angrebsmæssige, dens defensive karakter tydeligt er slået fast. Der står i indledningen, at deltagerne i denne traktat påny

„bekræfter deres tillid til formålene og grundsætningerne i De Forenede Nationers pagt og deres ønske om at leve i fred med alle nationer og alle regeringer.

De er fast besluttede på“
står der videre,

„at sikre deres folks frihed, fælles traditioner og kultur, hvilende på demokratiets og den personlige friheds grundsætninger og på lov og ret“.

Deres stræben erklæres at være

„at fremme stabilitet og velfærd i det nordatlantiske område. De er besluttede på at forene deres kræfter til kollektivt forsvar og til bevarelse af fred og sikkerhed“.

Og i traktatens første artikel står der udtrykkeligt, at deltagerne som foreskrevet i